

ning til, at Komiteens Medlemmers Opfattelse mulig kan være ensidig, fordi de selv maa betale Afgiften. Forholdene i Verden ere dog saaledes, at Folk i Reglen gjerne betale, hvad de have Nytte af. Men Opfattelsen i Grossererforeningens Komite maa formentlig være — jeg siger formentlig, thi jeg har intet Mandat fra den til at tale paa dens Vegne, — men jeg kunde gjerne sige — sikkert være — saaledes, at der ikke kan være Tale om, at der i en nogenlunde nær Fremtid er Behov for Midler, som nødvendig maatte skaffes til Veie ved Accisen. Det er omtalt her, at det skulde være en given Ting, at denne Stat hviler paa Importørerne. Det er ogsaa et af de meget intrikate Spørgsmaal, hvorom der kunde reises en meget vidtgaaende Diskussion, mulig uden at man dog kom til noget Resultat. Jeg anser det slet ikke for givet, at Staten hviler paa Importørerne. Jeg anser det vel for sandsynligt, at det i mange og endog de fleste Tilfælde kan være rigtigt; men det er ikke givet, og det er derfor heller ikke givet, at dens Bortfalden ikke vilde komme en Del af det store Publikum til Gode. Jeg skal indrømme, at det vil blive Tilfældet i saa ringe Grad, at det maaske ikke vil kunne mærkes, og at det for saa vidt ikke har stor praktisk Betydning. Men at ville holde sig til Accisen, fordi det er en gammel Afgift, synes mig ikke at være nogen tilstrækkelig Motivering. Jeg kan ikke Andet end til Trods for, hvad der er fremkommet fra to erede Talere, fastholde min Ansæelse, at denne Afgift nu er moden til at falde bort, efter at det er anerkendt fra alle Sider, endogsaa fra Indenrigsministeriets Side, at den bør bortfalde, og der i alt Fald eksisterer et Kvaasiløst derom. Jeg fastholder altsaa min tidligere Udtalelse i denne Sag.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg tror, at det har havt ikke ringe Indflydelse paa Stemningen for og imod Bibeholdelsen af Accisen, at man ikke til alle Tider har været ganske paa det Rene med, hvad man tilsigtede at anvende denne Skat til, og at det fornemlig har været den Tanke, at den skulde benyttes til Anlægget af en Havn i Kalkbrænderibugten, der til Tider har vaakt ikke ringe Modstand mod Bibeholdelsen af den. Dette foranlediger mig til at omtale det nævnte Anlæg med et Par Ord. Jeg fandt det ganske naturligt, og det var ikke

nogen ny Tanke, der fremkom, da Havneraadet henvendte sin Opmærksomhed paa at benytte det ved Oprydningen af Grundten „Nygen“ tilstede- komne Materiale til en Landdannelse ved gamle Kalkbrænderi. Den Tanke, at danne Indretheden til en Havn, var nemlig allerede for lang Tid tilbage opstaaet og havde vundet adskillig Tilslutning, og man havde ogsaa paa et senere Tidspunkt, nemlig i 1874, gjenoptaget denne Tanke og nedsat en Kommission, bestaaende af Medlemmer, valgte af Krigsministeriet, Indenrigsministeriet og Kommunalbestyrelsen, for at tage under Overvejelse, hvad der i den Henseende var at udrette, og særlig paa hvilke Betingelser man kunde erhverve det fornødne Terrain navnlig af Sangelinie. Det viste sig den Gang, at de Vanskeligheder, Krigsbestyrelsen lagde i Veien for Erhvervelsen af disse Arealer, de Godtgørelsesummer, den forlangte til Erstatning af manglende Forsvarsstyrke, som det mente vilde fremkomme ved Afgivelsen af Sangelinie i den nævnte Anledning, vare saa store, at man maatte bortse derfra. Da der nu, som jeg tillod mig at bemærke, ved Opmudringsarbejder, som foretoges paa Rheden, fremkom et betydeligt Materiale, hvis Anvendelse man ikke saa Udvei til, i alt Fald ikke paa Refshalegen, fordi den i Dieblirket ikke kunde modtage mere, vendte Tanken sig ganske naturligt til Paabegyndelsen af en Plan, som tidligere havde ligget for og havde vundet ikke ringe Tilslutning. Dette var nærmest Anledningen til, at man forsøgte Tilveiebringelsen af Land ud til dybt Vand ved Kalkbrænderiet med den Tanke der at danne en Havn, som efter Manges Mening, som jeg tror, at Mange endnu fastholde i dette Dieblit, kunde have overordentlig Betydning for Kjøbenhavn, baade som en Havn, der laa bekvemt for forbiseilende Skibe, som havde nogle Forretninger her, og som Hjælpehavn for Skibe, der komme hertil for at indtage Kul. Som bekendt for de Herrer, som have fulgt denne Sags Gang, adopterede Kjøbenhavns Magistrat ogsaa denne Plan, godkjendte Planen om Anlægget af en Havn ved Kalkbrænderierne. Imidlertid havde Andre betydelige Betænkkeligheder derved, og jeg forstaa dem saa meget bedre, som jeg selv har havt lignende Betænkkeligheder, ikke blot med Hensyn til Arbeidets Omfang og Udvidelsens Størrelse, men ogsaa fordi det endnu bestandig henstaar som usikkert, om man er i Stand til at gennemføre en sammenhængende Plan paa Grund af den Modstand, der bestandig